

[Erhard Jakobsen]

udlandsdanskere, før man hører, hvor latterligt den slags ting virker. Vi gør os til grin, hver gang en dansk minister gør det, for man ved udmærket godt, at der ikke bag de store danske ord ligger en eneste mulighed for at præstere noget som helst på det felt. Som f. eks. dengang vi skulle klare Vietnam-konflikten og give USA gode råd. Hvem giver Vietnam gode råd nu, hvor nøden og elendigheden er så stor, at det ganske enkelt ikke kan beskrives. Men det skal man nok få at vide efterhånden. Så siger man bare: nå ja, dér kan vi jo ikke gøre noget. Nej, men vi kunne gøre noget, dengang det gjaldt om at tilsvine USA, som forsøgte at gøre noget.

Nu er det åbenbart Frankrig, der skal udsættes for samme taktik. Nu er det åbenbart dér, i Afrika-politikken. En realistisk bedømmelse, som man er begyndt at foretage forskellige steder af udviklingen i Afrika, viser det modsatte billede af det, som frelste missionærer herhjemme har gået og udbredt. Sandheden om Afrika kommer mere og mere frem. En lang række afrikanske folk er mindre frie i dag, end de var på noget tidspunkt under koloniherrredømmet. De folk, der har befriet Afrika, har sat flere mennesker i fængsel af dem, de ikke kan lide, og ikke hvide – for det kan de ikke – men deres egne, folk fra andre stammer, folk med andre opfattelser.

Den største komedie eller tragedie er vel at se socialistiske lande bekæmpe hinanden med våben, de skiftevis henter hos Sovjetunionen og Kina, men det er socialistiske lande, der i fredens og socialismens navn slår hinanden ihjel. Og Cuba aner nu ikke, hvilket ben de skal stå på, om de skal støtte Etiopien – ja, det er de nødt til, for det siger Sovjet de skal – men det er jo frygteligt at støtte imod Eritrea, fordi Eritrea er en oprørsbevægelse, som de før ellers har vist sympati for. De har rigtig godt af den måde, de kommer ud på, og så er det vidunderligt at se den danske udenrigsminister tage over og hylde Cuba og deres indsats for freden. Hvis man vil gøre Danmark endnu mere til grin, end man indtil nu har forsøgt at gøre det, skal man altså endelig bare blive ved.

Men det realistiske ser man tydeligt tone frem nu. Frankrig har set det længe. England har været længe om det, men nu kom det i går. I går kom det klart og tydeligt fra den engelske premierminister, som opfordrede til

ikke at tro, at Afrika ikke havde betydning for Vestens videre udvikling osv. Jeg ved ikke, om det var vendt til statsministeren, men det har det måske været, for statsministeren nåede jo netop, ligesom udenrigsministeren nåede det i EF, at få sagt det med de franske tropper, der skulle trækkes tilbage, i rette tid: det dårligst mulige tidspunkt. Sådan nåede altså vores statsminister at få sagt netop de forkerte ting om, at NATO ikke har noget med det at gøre.

Hvad i alverden tror man Sydafrika betyder for NATOs forsvar på havene? Ja, man skal da være stærblind for ikke at se, at store dele af NATOs flådeinteresser er prisgivet, hvis det ikke er Sydafrikas regering, der bestemmer over farvandene dernede, men det f. eks. er Sovjetunionen i alliance med en eller anden diktator, som der jo er alle steder i Afrika, for demokrati kendes jo ikke; det er diktatorer, man har i alle de lande dernede.

Det er typisk for Danmark, at vi netop vender os stærkest mod Frankrig: Frankrig er det land, der før andre har set den vending, det er ved at tage i Afrika, og har indset, hvad der skal gøres. Jeg håber, at statsministeren og udenrigsministeren tager hensyn til, at der er mange i dette ting, der vil protestere imod, at man fortsætter med at sætte kikkerten for det blinde øje i Afrika-spørgsmålet, som man har gjort indtil nu.

Må jeg med hensyn til det, der er kommet frem om NATOs fremtidsplaner, sige: regeringen må ikke mere henvise til forliget, hvis det gælder om ikke at sætte forsvarsudgifterne i vejret. Jeg tror, debatten her i dag klart vil vise, at der kun er ét parti inden for forliget, der ikke vil være med til at sætte forsvarsudgifterne i vejret, og måske endda kun én fløj inden for dette parti, der ikke vil være med. Husk på, vi har jo ikke de radikale med mere; det var jo hæmskoen og undskyldningen i gamle dage, men det gælder ikke mere.

Jeg tror, at der blandt forligspartierne øjeblikkelig vil være flertal for ikke at vente, til forliget er udløbet, men straks prøve at indrette sig efter den ret beskedne stigning, som NATO har talt om i denne forbindelse. I hvert fald bør mulighederne undersøges, og regeringen må ikke skyde andre partier foran sig. Hvis der ikke skal være højere udgifter, sådan som NATO ønsker det, er det, fordi socialdemokratiet ikke ønsker det, ikke fordi